

POSTANOWIENIE

Dnia 22 września 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa J. S.
przeciwko J. R.
o uzgodnienie treści księgi wieczystej i wydanie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 22 września 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanej
od wyroku Sądu Okręgowego w G.
z dnia 15 października 2020 r., sygn. akt XVI Ca [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) oddala wniosek powoda o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Pozwana J. R. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 15 października 2020 r., oddalającego jej apelację od wyroku Sądu Rejonowego w G. z dnia 8 listopada 2018 r., którym uzgodniono z rzeczywistym stanem prawnym stan prawny ujawniony w księdze wieczystej nr [...], prowadzonej dla nieruchomości stanowiącej lokal mieszkalny nr [...] położony w G. przy ul. W. wraz z udziałem w prawie własności działki oraz części wspólnych budynku, z którego lokal został wydzielony w ten sposób, że nakazał w dziale II tejże księgi wieczystej wpisać powoda J. S. jako właściciela w miejsce Janiny Rudnickiej oraz nakazano pozwanej wydać powodowi wskazany lokal.

Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. - skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

Skarżąca oparła skargę na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., podnosząc, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, dotyczące interpretacji art. 83 § 1 k.c. w świetle teorii dwóch czynności prawnych bądź w świetle koncepcji monoistycznej pozorności. Z rozróżnieniem tym skarżąca wiąże wątpliwość, czy rygory rządzące postępowaniem dowodowym wyrażone w art. 246 k.p.c. i art. 74 § 1 k.c. mają zastosowanie do ustalania treści czynności prawnej dysymulowanej oraz czy stosuje się je również do ustalenia ewentualnej innej czynności prawnej stanowiącej *causae* dla czynności dysymulowanej.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) powinno spełniać wymagania stawiane zagadnieniu prawnemu przedstawianemu Sądowi Najwyższemu przez sąd drugiej instancji w razie powstania poważnych wątpliwości (art. 390 § 1 k.p.c. - zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2014 r., I UK 361/13, z dnia 14 września 2012 r., I UK 218/12 - niepubl.), których nie można rozwiązać za pomocą powszechnie przyjętych reguł wykładni prawa (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 2015 r., III CZP 16/15, z dnia 24 października 2012 r., I PK 129/12 - niepubl.). Kolejnym niezbędnym elementem uzasadnienia tej przesłanki jest wskazanie przepisu prawa, który wzbudził poważne wątpliwości (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2014 r., II PK 257/13, niepubl.), a także różnych możliwych sposobów jego interpretacji, wynikających z judykatury lub piśmiennictwa, w tym również zajęcia przez samego skarżącego stanowiska co do rozstrzygnięcia sprawy oraz przyczyn wadliwości zaskarżonego orzeczenia (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2013 r., III SK 54/12, niepubl.). Wymagania tego nie można zastąpić postawieniem samych pytań do rozstrzygnięcia Sądowi Najwyższemu (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2011 r., I PK 52/11, niepubl.).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania sformułowane przez stronę skarżącą nie może odnieść oczekiwanego skutku. Po pierwsze

skarżąca nie sformułowała jednoznacznego problemu prawnego, którego rozstrzygnięciem miałby się zająć Sąd Najwyższy, wspomniała jedynie o kilku sporach w doktrynie prawa oraz wątpliwościach związanych z dopuszczalnością niektórych środków dowodowych. Zabrakło jednak postawienia konkretnego zagadnienia (na kształt wymagań art. 390 k.p.c.), które opisane uwagi mogłyby wyjaśnić. Po drugie, spór dotyczący dwóch różnych koncepcji struktury pozornej czynności prawnej przywołany przez skarżącą ma charakter pozorny. Już nawet bowiem z orzeczeń Sądu Najwyższego przytoczonych przez samą skarżącą (zob. np. uchwała SN z dnia 9 grudnia 2011 r., III CZP 79/11, OSNC 2012, nr 6, poz. 74) wynika, że w judykaturze nie ma wątpliwości co do przyjęcia koncepcji dwóch czynności i jest ona uważana za ugruntowaną i tradycyjną.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.